

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.624 van 26 februari 2013
in de zaak A. 204.403/XIV-34.132**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Wim Peeters
 kantoor houdend te 2140 Antwerpen
 Plantin & Moretuslei 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 76.626 van 6 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8411 van 26 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elisa Van Broeck, die loco advocaat Wim Peeters verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 8 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 29 juli 2011 een beslissing waarbij die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 november 2011 stelt de verzoekster tegen de voormelde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 6 maart 2012. Hij merkt daarin op dat geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht en dat het beroep in die mate niet-ontvankelijk is. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet op. Zij citeert dat artikel en licht het middel als volgt toe:

“De aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster werd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij beslissing dd. 29 juli 2011 ongegrond verklaard onder verwijzing naar de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 en welke vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009.

Niettegenstaande deze vernietiging, geruime tijd voor het nemen van de beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, werden de criteria ervan verder en op dwingende wijze toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid welke inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet toekomt aan de bevoegde minister of Staatssecretaris en diens gemachtigden.

Dit werd overigens uitdrukkelijk vermeld in de aanhef van de beslissing van 29 juli 2011:

"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."

De door verzoekster ter staving van haar verzoek aangebrachte en bewezen elementen van verblijfsduur, integratie, lokale verankering, sociale contacten, taalkennis en perspectieven op tewerkstelling werden door de gemachtigde van de Staatssecretaris uitsluitend beoordeeld en verworpen in het licht van de criteria van de vernietigde instructie.

Deze elementen werden als grond voor regularisatie niet aanvaard om de enkele reden dat niet voldaan zou zijn aan alle door vermelde instructie gestelde voorwaarden.

Zo leest men in de beslissing van 29 juli 2011 ondermeer:

"Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (...), dit doet niets af aan bovenvermelde voorwaarde."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard, noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Door de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 op dwingende wijze te blijven toepassen en na te laten de door verzoekster aangebrachte en bewezen elementen vanuit een ruimer oogpunt te onderzoeken, worden voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toegevoegd en miskent de (gemachtigde van) de Staatssecretaris zijn eigen discretionaire bevoegdheid.

Zo bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen voorwaarde inzake verblijfsduur, een eerdere periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging daartoe, noch inzake de wijze waarop werkwillegheid en perspectieven op een concrete tewerkstelling dienen te worden aangetoond.

Door deze elementen te beoordelen in strikte toepassing van de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 heeft de Staatssecretaris

aldus zelf voorwaarden aan de wet toegevoegd en derhalve artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar de rechtspraak van de Raad van State en in het bijzonder naar de arresten nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en nr. 216.651 van 1 december 2011 waarbij werd geoordeeld dat wanneer de voorwaarden uit de vernietigde instructie als een dwingende regel worden toegepast waardoor de bevoegde Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, dit strijdig is met de discretionaire bevoegdheid en bij gevolg met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit is in casu duidelijk het geval.

Hieraan wordt geenszins afbreuk gedaan door het feit dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juli 2011 nog andere motieven bevat dan deze gesteund op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu deze geen betrekking hebben op de beoordeling van de door verzoekster aangevoerde elementen van verblijfsduur, integratie, lokale verankering, sociale contacten, taalkennis en perspectieven op tewerkstelling, doch slechts een antwoord zijn op door verzoekster aangevoerde regularisatiegronden welke vreemd zijn aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Deze andere motieven (de laatste twee alinea's van de motivering) geven evenmin blijk van een ander of ruimer onderzoek van de aangehaalde elementen van verblijfsduur, integratie, lokale verankering, sociale contacten, taalkennis en perspectieven op tewerkstelling, dan in het licht van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, zodat zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat deze belangrijke en bewezen elementen enkel werden getoetst aan voornoemde criteria welke aldus op een dwingende wijze werden toegepast en waardoor artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd miskend.

Anders geformuleerd dient te worden vastgesteld dat de door verzoekster aangevraagde verblijfsmachtiging op grond van haar verblijfsduur, integratie, lokale verankering, sociale contacten, taalkennis en perspectieven op tewerkstelling uitsluitend werd ongegrond verklaard omdat niet aan bepaalde specifieke voorwaarden uit de vernietigde instructie werd voldaan.

Met het bestreden arrest, dat de vorderingen tot schorsing en nietigverklaring van verzoekster heeft verworpen en de ongegronde beslissing van 29 juli 2011 onverlet heeft gelaten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve ten onrechte toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.

Het bestreden arrest dient derhalve te worden vernietigd.”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

“Aangezien verzoekster als enig middel de schending opwerpt van:

- art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij acht dit middel onontvankelijk.

Immers dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geen middel heeft ontwikkeld nopens de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Tegenover de rechter in vreemdelingenzaken voerde verzoekster aan dat de (vernietigde) instructie van 19.07.2009 diende te worden toegepast op haar aanvraag, waaromtrent de rechter in vreemdelingenzaken terecht oordeelde dat zij dergelijke beoordeling niet vermag te maken, nu zij niet kan toetsen aan de

vernietigde instructie. In het bestreden arrest wordt ook verduidelijkt waarom niet kan worden getoetst aan de vernietigde instructie, met name omdat deze instructie ertoe strekt voorwaarden toe te voegen aan art. 9bis Vreemdelingenwet.

Voor het eerst in cassatie haalt verzoekster dan aan dat er sprake zou zijn van een schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, nu in de oorspronkelijk bestreden beslissing toepassing werd gemaakt van de vernietigde instructie. Verzoekster houdt daarbij voor dat de rechter in vreemdelingenzaken voorwaarden zou hebben toegevoegd aan art. 9bis Vreemdelingenwet, door de bestreden beslissing niet te vernietigen, maar gaat daarbij voorbij aan het feit dat de rechter in vreemdelingenzaken het door hem ingestelde annulatieberoep net heeft verworpen om reden dat verzoekster verzocht om de toepassing van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Door verzoekster wordt slechts heden in onderhavige procedure voor uw Raad verwezen naar art. 9bis Vreemdelingenwet, zonder dat zij er voordien - met name t.a.v. de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of hangende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -, ooit op heeft gewezen, noch er elementen mee in verband heeft gebracht.

Het enig middel van verzoekster is naar inzichten van de verwerende partij dan ook niet ontvankelijk, nu een middel niet voor het eerst in graad van cassatie kan worden opgeworpen (zie ook Cass. F1996N dd. 18.03.1994; R.v.St. nr. 186.909 dd. 08.10.2008).

Terwijl de verwerende partij ook opmerkt dat het cassatieberoep van verzoekster, gericht is tegen de oorspronkelijk bestreden administratieve beslissing, en niet tegen het bestreden arrest. De kritiek die verzoekster uit in haar enig middel is immers integraal geënt op de bewoordingen van de oorspronkelijk bestreden bestuurlijke beslissing, waarbij verzoekster niet aanhaalt op welke wijze de beoordeling van de rechter in vreemdelingenzaken een schending zou uitmaken van het door haar aangevoerde wetsartikel. Verzoekster gaat aldoende voorbij aan de finaliteit van een cassatieberoep. Het enig middel, dat gericht is tegen de oorspronkelijk bestreden bestuurlijke beslissing en niet tegen het bestreden arrest, dient ook om deze reden als onontvankelijk te worden aanzien.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de rechter in vreemdelingenzaken geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoeksters beroep tot annulatie en schorsing diende te worden verworpen.

In het bestreden arrest oordeelt de rechter in vreemdelingenzaken geheel terecht:

"De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden

uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van het neerleggen van een arbeidscontract conform het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zodat zij in essentie in het verzoekschrift een strikte toepassing vraagt van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel, dat een ruime toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Wat betreft de persoonlijke verzorging die de verzoekende partij aan haar schoonbroer geeft blijkt niet uit het administratieve dossier dat zij een brief overmaakte van haar oudere zus E. B., waarin wordt gesteld dat haar schoonbroer de verzorging van de verzoekende partij behoeft. Ook de verklaring van de verzoekende partij zelf maakt geen gewag van verzorging die zij haar schoonbroer zou geven. In de verklaring van de zus A. B staat slechts vermeld: "In de week helpt zij mij met de verzorging van mijn invalide echtgenoot". Het attest van dokter M. D. R. stelt: "Mijnheer heeft in 2008 een hersenbloeding gekregen en is als gevolg hiervan verlamd en bedlegerig. Hij is voor dagelijkse verzorging thuis volledig afhankelijk van hulp van derden." Gelet op deze karige elementen die de verzoekende partij bekend maakt voor het nemen van de bestreden beslissing is het motief "Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van Dhr. [L. V. D.] [...] - met name het medisch attest van Dr. [M. D. R.] en de getuigenverklaring van mevrouw [A. B.], betrokkene toont niet aan dat een persoonlijke verzorging door haar vereist is, temeer daar Dhr. [V. D.] samenwoont met zijn vrouw en twee kinderen. Dit element kan dus niet weerhouden worden als grond voor regularisatie daar betrokkene niet aantoont dat een persoonlijke verzorging door haar vereist is." niet kennelijk onredelijk en vindt dit steun in het administratief dossier. Met de stukken die niet aan de verwerende partij werden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing kan de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening houden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat dit motief is tot stand gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond."

Verzoekster, die ten aanzien van de rechter in vreemdelingenzaken, geen schending aanvoerde van art. 9bis Vreemdelingenwet, maar daarentegen verzocht dat de (vernietigde) instructie dd. 19.07.2009 op haar aanvraag zou worden toegepast, maakt niet aannemelijk dat de rechter in vreemdelingenzaken art. 9bis Vreemdelingenwet heeft geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt in het bestreden arrest geheel terecht dat verzoeksters beschouwingen ertoe strekken de toepassing te

bekomen van de (vernietigde) instructie, hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan deze instructie vermog te toetsen (R.v.St. 5 oktober 2011, nr. 215.571; R.v.St. 1 december 2011, nr. 216.651).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkte daarbij terecht op dat waar verzoekster voorhield dat met een bepaald stuk geen rekening werd gehouden, niet uit het administratief dossier bleek dat verzoekster dit stuk ook aan de gemachtigde had overgemaakt voorafgaand aan het nemen van de oorspronkelijk bestreden bestuurlijke beslissing. De Raad vervolgde terecht dat aan de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een niet medegedeeld stuk.

Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat de motieven van het bestreden beslissing een schending zouden uitmaken van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij herhaalt dat verzoekster de schending van art. 9bis Vreemdelingenwet niet had aangevoerd voor de rechter in vreemdelingenzaken.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

7.1. Anders dan de verwerende partij voorhoudt, is het enige middel wel degelijk ontvankelijk waar wordt aangevoerd dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 op dwingende wijze in de (eerste) aanvankelijk bestreden beslissing werden toegepast en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest ten onrechte heeft toegelaten dat op die manier bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden toegevoegd.

De vraag of de eerste aanvankelijk bestreden beslissing met toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 had mogen worden genomen, raakt de openbare orde. Het gaat immers om het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 waarmee die instructie werd vernietigd.

Al had de verzoekster het middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen opwerpen en al had deze laatste het ook ambtshalve kunnen opwerpen, een middel dat de openbare orde raakt kan ook voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat de verzoekster “suggereert alsnog in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op basis van criterium 2.8B van de intussen vernietigde instructie van 19 juli 2009”. In het bestreden arrest wordt meermaals naar de “vernietigde instructie van 19 juli 2009” verwezen evenals naar het oordeel van de Raad van State “dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende voorwaarde worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiebevoegdheid meer beschikt”. In het bestreden arrest wordt overigens gesteld dat ter terechtzitting “uitdrukkelijk (wordt) gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan (...)”. Vermits in het bestreden arrest uitdrukkelijk naar de instructie van 19 juli 2009, naar de vernietiging ervan en naar latere rechtspraak van de Raad van State over de toepassing van de criteria uit die instructie is verwezen, is aan de voorwaarden voldaan om het middel voor het eerst in graad van cassatie op te werpen.

7.2. Met het bestreden arrest wordt uitspraak gedaan over de wettigheid van een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Artikel 9bis bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren.

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met ’s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 29 juli 2011, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de verzoekster op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies “(z)oals algemeen bekend” op 11 (lees: 9) december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, “(z)oals eveneens algemeen bekend, (...) zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.” Hierna wordt in die beslissing naar criterium 2.8A uit de instructie van 19 juli 2009 verwezen, waarop de verzoekster zich inderdaad zelf had beroepen, om te stellen dat de verzoekster niet aan de daarin gestelde verblijfsvoorwaarde voldoet. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat de door de verzoekster aangevoerde integratie (“hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn”) niets afdoet aan die voorwaarde uit de instructie van 19 juli 2009. Verder wordt gesteld dat de verzoekster ook niet aan criterium 2.8B van de vernietigde instructie voldoet, met name het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Opnieuw wordt gesteld dat “(h)oe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn, dit (...) niets af(doet) aan de voorwaarde van het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract”.

Anders dan in punt 3.1.3. van het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van “een ruime appreciatiebevoegdheid”. Uit de bovenstaande inhoud van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk is afgewezen omdat niet aan de voorwaarden uit de (vernietigde) instructie inzake verblijf of een arbeidsovereenkomst is voldaan, zonder een aantal elementen van integratie te beoordelen. Die voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Op die manier heeft de staatssecretaris zelf een voorwaarde aan de wet toegevoegd.

De verzoekster voert terecht aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanvankelijk bestreden beslissing in functie van de vernietigde instructie legitiem heeft geacht. Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij het gewijsde van s' Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dus geschonden.

Het enige middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 76.626 van 6 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen